
Beköszöntő

Az IME – Az egészségügyi vezetők szaklapja évtizedes megjelenése már magában is figyelemre méltó korunkban, amikor minden gyorsabban és gyakrabban változik, mint „a régi szép időkben” (1867-1914). Tévedett Herakleitos a „minden folyik” (pantha rhei, azaz változik) megállapításával, mert létezik egyetlen dolog, ami nem változik: a múlt. Legfeljebb a róla való vélemények lehetnek koronként mások.

Az IME tíz esztendeje már tekintélyes múlt, amely nem változik, s amely már rögzítve van a jövő kutatói számára. Jóllehet a lap formája és tartalma egyre tetszetősebb és tudományosan „fajsúlyosabb” lett, – ezzel költségesebb is – de eredeti célkitűzésének megfelelően példát mutat, hogy el tudja tartani magát azzal, hogy az írást a szavakkal és a szavakat írással fűzi össze a tudományos összefüggések rendszeres megszervezésével és megjelentetésével. A szerkesztők egyre kevésbé szorulnak tanácsokra, amint ez a Tanácsadó testület tagjainak igen szerény mértékűvé váló közreműködése alapján egyértelműen megállapítható. A lap működik, és egyre jobb színvonalú közleményeket válogattak be a szerkesztők, gondos, közös (!) megbeszélések során. Valóságos felüdülés az a mértéktartó esélyegyenlőséget és önérvényesítést sugárzó légkör, amelyben a döntések születnek. Jelentős bonyolító képességre van szükség ahhoz, hogy az önérvényesítés (egyes személyek kivételezése) ne tengjen túl, mert ez vezetne rendszertelenséghez, és az esélyegyenlőség eltűlése (gyenge írások megjelenésének erőltetése), mert ez vezetne tekintélyelvű hanyatláshoz. Az államigazgatási intézmények követendő példát vehetnének az ilyen ügyintézésből. Ezt a példát pedig igyekszem minden elfoglaltságom helyén hirdetni vagy csendben érvényesíteni.

A sajtó erkölcsi betegségeinek gyógyítására vonatkozó teendők, a „közlés foglalkozás” szabályai az IME – Az egészségügyi vezetők szaklapja tevékenysége alapján a következők szerint fogalmazhatók meg:

- hírt csak valódiságuk ellenőrzése alapján szabad tényként közölni (lehetőleg több egybehangzó forrás alapján);
- a tudósítást az így megállapított igazságra szorítkozva kell hírül adni, tehát nem szabad a hírt alaptalanul kiterjeszteni („felfújni”, azaz jelentőségét szenzációhajhászás végett eltúlozni);
- a fogalmakat és állításokat szabatosan és világosan kell megfogalmazni (pl. igazság és igazságosság nem azonos fogalmak, mint ahogy ügyesség és csaló ügyeskedés sem az);
- a tudósító személye nem lehet része a tudósításnak (mint, ahogy a tolmács sem a tárgyalásnak);
- a hírre vonatkozó értékelő vélemény nem keveredhet a közlendők közé, annak világosan el kell különülnie (ezt a tudományos közlések az IME-ben is rendszerint betartják: kérdés-módszer-eredmény-megbeszélés-következtetés) azért, hogy az értesülő személy befolyásmentesen értékelhesse magát a közölt tényt);
- a nyilvános kikérdezés kizsemelt alanya nem köteles megnyilatkozásra rendelkezésre állni, de ha vállalja, akkor a kérdező nem szakíthatja félbe a vonatkozó választ és nem sugalmazhatja azt;
- a tudósító nem használhatja el a megkérdezett alany idejét, kiszorítva őt az érdemi válasz megadásának lehetőségéből.

További magas színvonalú, igényes nyelvezetű közlemények reményében kívánok boldog születésnapot az IME-nek a Tanácsadó testület nevében!

*Prof. Naszlady Attila
A Tanácsadó Testület Örökös Elnöke*